

18. Budapesti Nemzetközi Kórusverseny és fesztivál

(Élménybeszámoló)

Mintha ma lett volna, pontosan emlékszem mindenre. A sok készülődés, gyakorlás mind megérte, mert **MÁSODIKAK**, igen másodikak lettünk! De kezdjük az elején!

Reggel volt, kb. 9:45 amikor a buszsofőrt nem lehetett elérni. Végül kiderült, hogy egy hónappal későbbi dátumot jegyzett fel. Ugye milyen jó?? Miután valaki beugrott a helyére, egy kis késéssel elindultunk. Hosszas beszélgetések zajlottak út közben. Végül arra eszméltünk, hogy jó, már Budapesten vagyunk! A Hősök terénél szálltunk le, a Városliget csak pár percre volt. A Magyar Zene Háza olyan varázslatosan nézett ki, mintha egy elvarázsolt könyvben lennénk. Az első tíz perc abból állt, hogy mindenki tátott szájal bámult mindenhova. Felmentünk a csigalépcsőn egy terembe, lepakoltunk és átöltöztünk. Ezután volt a beéneklés és a **FELLÉPÉS**. Mindenkin stressz és izgatottság látszott (szerintem Panka néni jobban izgult, mint mi). Hát eljött az a pillanat, amikor bementék a nevünket, és a közönség tapsolt, mi pedig felmentünk a színpadra. Elénekeltek a dalokat. Csodás érzés volt azon a színpadon állni, ahol már sok-sok világhírű művész is megfordult. Amikor a műsorunknak vége lett, és a közönség hosszú percekig tapsolt, mindenki megkönnyebbült. Na, hát ezzel is megvagyunk, gondoltam magamban. Amikor végeztünk mindennel és átöltöztünk, elmentünk sétálni, lángost, fagyit és sült krumplit venni. Mivel mindenki elköltötte az összes pénzét, lassan visszaindultunk. Amikor már a Zene Házánál voltunk, akkor egy kicsit, sötétedésig játszózhattunk egy különleges, zenélő játszótéren. Hamarosan kezdődött is a Barátság koncert, melyen különleges kórusok énekeltek: törökök, írek, svédok és osztrákok is - mind nagyon szép volt. De lassan haza kellett mennünk, mert 21 óra lett.

Eltelt pár nap, és akkor kaptuk meg a hírt, hogy **ARANY DIPLOMÁVAL** és második helyezéssel zártuk a versenyt.

Nekem mindez nagyon tetszett, és örülök, hogy idáig eljutottunk a kórusal. Számomra ez egy felejthetetlen élmény volt.

Nagy boldogsággal tölt el, hogy részt vehettem a 18. Nemzetközi Kórusversenyen és Fesztiválon, ahol arany diplomát kaptunk.

Az éneklés és a zene meghatározó szerepet játszik az életemben már kicsi korom óta. Számomra a zene csodálatos dolog, mely különleges érzéseket képes kiváltani bennem. Az éneklés pedig lehetőséget ad arra, hogy kifejezhessem magam, és megmutathassam a kreativitásomat. Az éneklés nem csak arról szól, hogy szép hangokat hallassunk, hanem sokkal többről. Az éneklés segít az önkifejezésben és az önbizalom növelésében. Az ilyen versenyek pedig nagyon nagy kihívást jelentenek, és rengeteg munkát igényelnek. Sokat segítenek abban, hogy megtanuljunk küzdeni, és sosem adjuk fel a céljainkat.

Az én sikereim mögött pedig mindig ott áll a felkészítő tanárom, Panka néni. Nélküle nem lennék az, aki ma vagyok. Hálás vagyok neki a türelméért, amellyel minket tanított, a sok érdekes információért, amit átadott nekünk. Miatta is szeretek a mai napig énekelni. Az ő segítsége és irányítása nélkül nem érhattük volna el ezt a sikert.

Cseh Noémi 5.a

A kórusfesztivál

Számomra elég döcögösen indult az utazás, hisz előtte való nap még mindig fájt a torkom, náthás voltam, és a hab a tortán az volt, hogy alig volt hangom. Ezzel eléggé nehéz énekelni, de reggel, mikor felébredtem, szerencsére már egész jól voltam.

Mikor megérkeztünk a suliba, az aulában már nagy volt a sürgés-forgás. Mindenki (vagy a legtöbbször) várta az utazást. Bár a buszsofőr megvárta minket, de azért csak elindultunk. Budapestre nyugodt volt az utunk. A legszebb rész az volt, mikor átmentünk az Erzsébet hídon a Duna fölött, illetve mikor megláttuk a Hősök terét és mellette a Szépművészeti és a Néprajzi Múzeumot.

A Magyar Zene Házától már teljesen el voltunk varázsolva. A hatalmas, nagyrészt üvegből készült építménytől, melynek plafonján kisebb-nagyobb üveggyukak tántogtak. Bent az egész modern volt, a tér közepén egy hosszú, nagyon szép csigalépcső vezetett fel az emeletre. A földszinten kisebb ajándékbolt található, melyben szebbnél szebb zenével kapcsolatos tárgyakat lehetett kapni.

Kaptunk tíz percet a fő-fő próbára. Hatalmas volt a tér, aminek minden kicsi zugát be kellett énekelnünk.

Aztán mikor felvonultunk a színpadra, szerintem hirtelen mindenki megfagyott a vér. Igazi zsűri előtt állunk! Az előadás hihetetlen jól sikerült, a zsűri is el volt kápráztatva, és hogy kisebb szólót énekelhettem, az hatalmas élmény volt.

A műsorunk után mindenkinek leesett a szívéről a kő, és úgy sétáltunk a Városligetben, hogy büszkék vagyunk magunkra, hogy megcsináltuk.

Az este következő pontja a Barátság koncert volt, ahová török, norvég, ír, osztrák és svéd kórusok látogattak el, akik itt már nem zsűri előtt énekeltek. Mi viszont - meghallgatva őket - megismerhettük más országok kultúráját. Az előadások közben felmerült bennem egy gondolat: Milyen szép, hogy a zene ennyiféle színben pompázhat!

Ezt az élményt soha nem felejttem el.

Kurucz Regina, 5.a